

[Pürschel.]

som en Opmærksomhed mod os; saa det vilde formodentlig ligge noget lavere.

Og hvis det konservative Parti havde Magt til at gennemføre en Forsvarsordning, vilde man have en, med hvilken Sagkundskaben vilde erklære sig tilfreds. Det ved alle Mennesker her i Landet, at saaledes er det. Og jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen vil staa og spille sin og Tingets Tid med at forsøge paa at bilde Folk noget andet ind.

Dernæst skal jeg vende mig til den højt-ærede Minister med nogle faa Bemærkninger. Ministeren gav Udtryk for den Glæde, alle vi, som interesserer os for et Forsvar, føler over, at vi har et saa udmærket Rekylgvær. Jeg vil gerne sige til Ministeren, at Rekylgværer er fortrinlige under en bestemt Forudsætning, og det er, at man har den dertil fornødne Ammunition. Rekylgværerne bruger megen Ammunition; og jeg haaber nu, at Ministerens Udtalelser vil give sig Udslag. Jeg ved slet ikke, hvorledes Forholdet er nu, men jeg ved, hvorledes det var ved Verdenskrigens Begyndelse, og dette sidste giver mig Anledning til at sige, at Glæden over Rekylgværerne maa give sig Udtryk i dette, at man sørger for, at man virkelig har den meget betydelig Ammunicionsmængde, som disse Gvæverers Udnyttelse forudsætter.

Naar dernæst Ministeren sagde, at Venstre tror ikke paa Ryttersabelens Betydning, saa maa jeg sige, at denne Udtalelse er enten Udtryk for, at Ministeren overhovedet ikke har forstaaet, hvad det drejer sig om i Spørgsmaalet Rytteri eller ikke Rytteri, og det vil ingen bebrejde Ministeren, for det er jo nu en Gang saaledes, at de danske Forsvarsministre forstaaer sig ikke noget videre paa det, de beskæftiger sig med; det ved vi alle sammen. (*Holger Andersen*: Det gør de fleste udenlandske heller ikke). Ja, det er vist rigtigt nok, at de ikke derved danner nogen som helst Afvigelse fra de udenlandske Forsvarsministre. Men som sagt, ingen vil vredes paa Forsvarsministeren, fordi han ikke forstaaer sig paa det — man kunde maaske saa forlange, at han ikke gav sig til at udtale sig om en saadan Detaille ved en Lejlighed som denne, men det skal jeg ganske henstille. Enten er dette altsaa Tilfældet, eller ogsaa har Ministeren ønsket at give et ganske urigtigt Indtryk af, hvad det drejer sig om. Det er nemlig aldeles ikke Spørgsmaalet om Ryttersabelens Betydning, det her drejer sig om.

Dernæst maa jeg beklage, at Ministeren fra Tingets Talerstol rettede et, som det synes mig, ret ondartet Angreb paa en højt-

staaende Embedsmand — jeg tænker her paa General Birke. Ministeren siger, at hele Rigsdagens Venstre staaer bag Ministerens Forslag; men vi ved jo alle, at General Birke i Fjor har underskrevet en Erklæring, som gaar stærkt imod dette Forslag. Efter Ministerens Udtalelser maa Generalen altsaa have svinget og staaer nu bag Ministerens Forslag. Jeg vil gerne spørge, hvorledes er Sammenhængen? Er det Ministeren, der siger noget, som ikke er helt rigtigt, eller er det General Birke, som er svinget fra den Dom, som han i Fjor fældede over Ministeriets Forslag. Jeg tror, det vilde være af Interesse at faa dette Forhold klart belyst.

Dernæst talte Ministeren om Locarno-Traktaten og Kellogg-Pagten. Jeg maa sige, jeg formaar ikke at hidse mig op til nogen som helst Begejstring for disse Traktater, og navnlig finder jeg, at Kellogg-Pagten, som der bliver Lejlighed til at vende tilbage til senere, er den mest storslaaede — ja, hvad skal jeg kalde det: Rekordfabrikation af Blaar til at putte i godtroende Menigmænds Øjne, som vi nogen Sinde har været ude for; og jeg tror ikke, at man gør Danmark eller Fredssagen nogen som helst Tjeneste ved fra de smaa Folks Side at spille med i de Forestillinger, som Stormagternes Udenrigsministre af og til finder det oportunt at give paa Verdensteatret. Jeg tror, vi skal holde os ganske udenfor dette, og erkende naturligvis, at vi meget gerne ser et Arbejde i Fredens Tjeneste, men ogsaa sige ganske lige ude, at vi anser ikke dette for Arbejde i Fredens Tjeneste, det har intet dermed at gøre. Nej, naar de Herrers skønne Ord og Talemaader giver sig Udtryk i Nedgang paa Stormagternes Militærbudgetter, Nedgang i deres Krigsskibsbygning og Nedgang i de Manøvrer og Øvelser, de holder, saa vil jeg tro paa de Herrers Ord, og saa kan vi ogsaa begynde ganske svagt at forberede Lægningen af det Fundament, hvorpaa vi skal bygge.

Til Slut skal jeg sige til de to ærede Medlemmer Hr. L. Rasmussen og Hr. P. Munch, at de kan jo nu se tilbage hver paa et Livs Arbejde, et Livs Arbejde paa at berøve det danske Folk enhver Tro paa, at det var i Stand til at hævde sig selv, og det er i Sandhed en ædel Opgave. Der er kæmpet for den med Dygtighed, med en saadan Dygtighed, at vi, som taler Forsvarets Sag, naar vi kommer ud paa Vælgermøderne, er sikre paa at blive mødt med Grin. Saaledes har de Herrer virket; de kan med Stolthed se tilbage paa det Arbejde, de har udrettet. Jeg tror, de har gjort det ud fra en ærlig Overbevisning om at gavne